

Megláthatsz hátulról. Legtöbbször hiányoljuk Isten jelenlétét. Miért nincs itt, amikor szükségem van rá? – kérdezzük. Pedig csak egy karnyújtásnyira van, pedig Ő tesz képpé helyt állni. S amikor elmúlik a baj, akkor látjuk meg, hogy bizony Ő ott volt velünk... Elvonult, s mi hátulról megláthatjuk.

Ne félj, hát, te kicsiny nyáj! A hit lámpása világítsa utadat. Maradj meg Isten parancsolataiban, állj meg a kősziklán, s meglátod, Isten keze megoltalmaz, rád fényeskedik Isten szeretettől sugárzó arca. Ámen.

A CSEND BÖLCSESSÉGE

*Ha [...] nem lesz [mondanivalód], hallgass rám!
Légy csendben, majd én bölcsességre tanítalak.*

(Jób 33,33)

A román televízióban régebben egy olyan reklámot közvetítettek, amelyben egy kislány az asztal alá menekül szülei veszekedése elől. Befogja a fülét, de szemeit tágra mereszti, ugyanis a falon az egymásra acsarkodó szüleinek árnyéka átváltozik két szárnyas szörnyé, hatalmas szarvakkal és agyarakkal, akiknek torlán már nem emberi hangok, hanem iszonyatos hörgések törnek elő. Aztán eltűnik a kép, és megjelenik ez a felirat: „Vigyázz, mert gyereked sokkal többet lát és hall, többet megért, mint hinnéd!” Aki látja ezt a reklámot, sőt családjában vagy szomszédjában ez a kép mindennapos, biztosan igazat ad a Példabeszédek írójának: „Jobb a száraz falat, amellyel csendesség van, mint a lakomával teljes ház, amelyben mindennapos a háborúság!” (Péld 17,1) Mert akinek idegeit gyakran tépi a perpatvar zaja, az nagyon is tudja értékelni a csendet.

A felolvasott bibliai vers egy igen súlyos élethelyzetből született meg. Jóbnak mindene megvolt. Istenfélő, nagycsaládos, gazdag, boldog ember volt mindaddig, amíg csapás nem követte csapást. Gyermekei egy szerencsétlenségben mind meghaltak, csordáit elhajtották a tolvajok, ő maga súlyos beteg lett. S az eddig csöndes, nyugodt Jób egyszerre hangossá vált. Istentől kérte számon minden nyomorúságát. Bár hite nem lankadt, mégsem értette, hogyan, miért történt vele mindez? Perelt Istennel, hangoskodott és nem értett semmit. Ekkor felkeresték a barátai és számos tanáccsal látták el. Az egyik azt mondta: tagadja meg Istent, aki ilyent tett vele. A másik szerint a veszteség és betegség büntetés Jóban a vétkei miatt. A harmadik szerint Jóbnak nincs elég hite, nem elég alázatos, azért nincs gyógyulása. Végül Isten követje érkezett hozzá, és így szólt: „Légy csendben, majd én bölcsességre tanítalak.” S a csendben Jób megértette, hogy nem Istentől van a baj, a betegség, a veszteség. Isten inkább mindvégig *mellette* volt. S e csendes felismerésből kezdődött el felemelkedése.

Légy csendben! Olyan egyszerűnek, üresnek tűnik ez a felszólítás így, elsőre. De ha elgondolkozunk rajta, ha megfogadjuk, akkor megtapasztalhatjuk annak mélységét, nagy fontosságát. Rájövünk, hogy a világ nagy dolgai nem a csatakiáltásokban, nem a bombarobbanásban, nem a veszekedésekben, nem a zajban, hanem a csendben dőlnek el és mennek végbe.

A világűrben elképzelhetetlenül csend van, s ez az otthona a milliárd csillagnak és bolygónak, köztük a Földünknek is. S hogy e csendes felmérhetetlenségben mi történik, attól függ a mi létünk, életünk.

Az óceánok mélyén szintén mérhetetlen csend van, s ez a csend volt a tanúja az élet kifejlődésének, ez a csend viszi ma is tovább az életet.

A földre vetett magnak nem kell zeneszó, nem kell hangos biztatás, szidás, perelés – csendben, észrevétlenül fejlődik fűvé, szárrá, kenyérgabonává.

A szívben a szép érzések nem az állandó zaklatásban, hanem az áldott csendben, csöndes suttogásban fogannak meg, észrevétlen.

Ugyanígy a bölcsesség sem juthat el elménkbe másképpen, csak ha bennünk csendesség van. Bölcs ember csak az lehet, aki megtanult csendben lenni, s a csend hangjait meghallani.

Ha vendégek jönnek hozzánk, mindig elmondják, hogy milyen jótékony a csend nálunk, Csehétfalván. Mert megérik, hogy a csend meghallgat, társunk a magányban. A csend megnyugtat, feltölt, elmélyít, és bölccsé tesz. S mindez miért? Mert a nyugalom, a biztatás, a vigasztalás, a feltöltés, a bölcsesség, a békesség Istene a csendben lakik, a csendben szinte kézzelfoghatóvá válik. Hozzá közeledni zajban, zaklatottan is szabad és kell, de őt igazán megtalálni csak külső és belső csendben lehet. (Mózes, Jákób...)

Jézus, valahányszor kifárasztotta a tömeg, visszavonult egy csendes helyre, s átadta magát Isten szemléletének. S a csendben Isten az ő lelkében is békét és csendet teremtett. Amikor a tengeren a vihar pusztulással fenyegette a bárkát, s a tanítványok kétségbe estek, Jézus szavai visszaöntötték lelkükbe Istenbe vetett hitüket. Ekkor egyszerre csend lett a lelkükben, s a viharral könnyűszerrel megbirkóztak.

A zsoltáríró, akit kifárasztott a világban lévő harc, szintén erre vágyik, hogy Isten csöndes vizű folyók mellett legeltesse, tegye boldoggá a lelkét.

Kedves testvérem! Téged is ér ártalom. Megfáradsz, megbetegedsz, elveszítesz valakit, akit szeretsz. Úgy érzed, erőd feletti a kereszt, amelyet hordozol, úgy találd, életed elveszítette értelmét. Vagy egy fontos döntés előtt állsz. Zaklatott leszel, ideges, türelmetlen. Senki sem állhat meg előtted, veszekszel, semmi sem tetszik. Káromkodsz, és Istennel perelsz, mert nem mennek terveid szerint a dolgok. Ám, állj meg egy pillanatra! Halld meg az üzenetet, a békesség keresésére ösztönzőt. Halld meg a bibliai szót: légy csendben! De ne csak kívül, belül is. Este, „amikor kiülnek a csillagok az égre”, s semmi más, csak a tücskök ciripelése hallatszik, ülj le néhány percre a ház előtti padra vagy kőre, s add át magad a csendnek. Hagyd, hogy a napi gond feloldódjon benne, hagyd, hogy

elméd, lelked megtisztuljon, lelkiismereted a bűnbánatban, megbocsátásban megnyugodjon. S ekkor küldj egy csendes fohászt fel az égre, s engedd, hogy Isten csendesen átöleljen. Meglátod, e jótékony csendben Isten megvigasztal, erőt ad és bölcsé tesz. Megérted, hogy te is akkor vagy a legbölcsőbb, legszeretreméltóbb és legboldogabb, amikor lelkedben Isten csendje honos, s csendes szavad mindig ebből fakad, Ámen.

A FÖLD SÓJA, A VILÁG VILÁGOSSÁGA

„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”
(Mt 5,13-16)

Áldozócsütörtök van, egy hétköznapi ünnep, aminek azonban nagy fontosságot tulajdonít az egyszerű ember. Kevesen vannak, akik ma elmennek a mezőre dolgozni, mert félik az Isten haragját. Jól is van ez így, de még jobb lenne, ha ez az Isten-félés kiterjedne a vasárnapokra, ünnepnapokra és egyszerű hétköznapiakra is.

Áldozócsütörtököt sokáig összekapcsolták egyházunkban a konfirmálással, ezzel is kifejezve, hogy számunkra a tanítványsággal, az öntudattal, a helyes önértékeléssel függ össze. Kérdése ennek az ünnepnek ez: ki vagy? Hol a helyed a világban? Betöltöd-e ezt a helyet, szerepet, hivatást?

A Hegyi beszédből felolvasott jézusi tanítás éppen ezekre a kérdésekre ad választ. Azt mondja: ti vagytok a föld sója. Ti vagytok a világ világossága. Mit jelent ez? A só egyik legfontosabb ásványi kincsünk, amelynek szükségünk szerinti fontosságát legjobban szemlélteti a *Mint a sót az ételben* című népmese. Erdély földjén már a római uralom idején bányászták a sót, s annak értékesítése császári, később királyi előjog volt. Fontosságára utal egy ősrégi északi legenda is, amely szerint a jégből támadt östehen sótömbből nyalta életre az istenek ös-atyját, a világ teremtőjét. Számunkra a tartósításban és az ízesítésben van nélkülözhetetlen szerepe.

A fény, a világosság számunkra és az egész földi élet számára még fontosabb. Nélküle nincsen élet. Sem növény, sem állat, sem ember, semmi sem élhet